

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΤΟΥ ΛΑΕΕ. ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

‘Ο προφήτης άνοιξε

τά μάτια του, πού τή θόλωνε ό θάνατος, κούταξε τόν Φερουιλιάκ κ’ άποκρίθηκε με φωνή γεμάτη καλοσύνη :

— ‘Όχι μόνο σέ συγχωρώ, φίλε μου, αλλά και σ’ ευχαριστώ, γιατί δέν μοιάνες κανένα κακό...

‘Ανασπράχθηκε κατόπιν λίγο κ’ έξαολούθησε με σβυσμένη φωνή :

— ‘Υπόφερα πολύ στη ζωή μου, γιατί οι άνθρωποι είνε άδικοι... Τώρα πεθαίνω από τό χέρι σου, φίλε μου, και πάω νά γνωρίσω τή θεά δικαιοσύνη...

‘Υστερα έπιασε τό χέρι του Ρολάνδου, τό έσφιξε με όλη τή δύναμη πού τού ελχε άπομένει και σωφιστήρια κατά γής νεκρός !..

— Μά τήν πίστι μου, ήταν γενναίος άντρας ! είτε ό λοχαγός σηκωνόμνος.

Βλέποντας δέ τόν Ροβέρτο Κέυ νά τόν κυττάζει πάνω άπ’ τ’ ά- λογύ του, πρόσθεσε με πείσμα :

— Σε λίγο δέν θά μείνουν σ’ αυτόν τόν κόσμο παρά μόνο οι κακοήγοι !..

Μόλις ό Ροβέρτος ελχε χτυπημένο τόν Κοντόσταυλο, κέντησε τ’ άλογό του κ’ έτρεξε νά ειδοποίηση στον πάγο...

Τήν άλλη μέρα ό δούξ Μοντιμερνού, ό Κοντόσταυλος τής Γαλλίας, ξεψύχησε άπ’ τό τραύμα του. Διετήρησε μέχρι τέλους τις αισθήσεις του και μιά ώρα πρú του θανάτου τόν συνομιλήσε έκτεταμένα με τό γυύ του ‘Ερβέρου και τό γραμματέα του Ροβέρτο Κέυ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β’

ΟΙ ΕΝΟΧΟΙ ΤΙΜΩΡΟΥΝΤΑΙ

Μιά από τις πρώτες ήμέρες του ‘Ιουλίου του 1575 ό στρατιωτικός διοικητής του Καντιλά, ό γενναίος Ρολάνδος Φερουιλιάκ, ζήτησε με πολύ άσχημη διάθεση, τη στιγμή άκριβώς πού τό ρολόι τού φρονιστίου χτυπούσε ό χτύπο.

‘Ο Φερουιλιάκ, ό οποίος μ’ όλη τήν προχωρημένη του ήλικία βασιύταν ακόμα γερά κ’ ελχε πάντα στυμμένο τό μεγάλο υψού του μουστάκι, νιύθησε γρήγορα και πήγε ν’ άνοιξη ένα παράθυρο. ‘Από κει φαινόταν ό κήπος τού Μοντιμερνού με τήν έλαφρη θεά του και τις αιώνους καστανίες του, όπου κελαιδούσαν πύλθως πουλιάν.

‘Ο γηραιός ειπαυρίδης άνάσανε για μιά στιγμή τό δροσερό και μωρομένο άέρα, ξεροδίχσε δυό-τρεις φορές για νά καθύριση τή φωνή του κ’ έτοιμαόταν νά κλείση τό παράθυρο...

‘Εκείνη όμως τη στιγμή διέκρινε ανάμεσα στα δέντρα μιά γαλάζια όρματα και πίσω της μιά σταγυά περισκελίδα, πού φαινόταν νά κινήγη τήν πρώτη.

— Γελάστηκα λοιπόν νομίζοντας πώς εγώ ζήτησα ναύτερα άπ’ όλους σήμερα ; μύθρισε ό διοικητής άναστενάζοντας βαθείά. Οι έρωτευμένοι είνε άνυπόμονοι σαν τά πουλιά ! ‘Ο ‘Αμαδς άρχισε βλέπω πάλι τά σνηθησιμένα του !..

Και λέγοντας αυτά τά λόγια ό Φερουιλιάκ, χούφτησε δυο μικρούδες καλύτερα πίσω άπ’ τις χουρτίνες τού παραθύρου, σε τρόπο πού νά παρατηρή, χωρίς νά φανείτα.

Σε λίγο ελδε ότι ή σταγυά περισκελίδα έληήρησε άφοκτα κοντά τη γαλάζια όρματα και ότι δυό κάσπαρα χύμα αφέθηκαν μ’ ευχαρίστηση μέσα σ’ άλλα δυό χείμα μελαχροινά. Τότε άναόστησε ένα άρωμόχο γέλιο και λίγο κατόπιν ό άπαλό ήχος ήχος φίλου. ‘Επειτα ή γαλάζια όρματα ξεναόχησε τό τρέξιμο και ή νέα πού τη φορούσε έφτασε, γελώντας, σε μιά από τις πόρτες τού πάγου.

‘Η σταγυά περισκελίδα φάνηκε κ’ αυτή δεξιότερα, σ’ ένα μικρό μονοπάτι.

— ‘Αμαδι ! άντήχησε ξαφνικά μιά φωνή βροντή.

‘Ηταν ό Φερουιλιάκ, πού φώναζε τό νέο με τή σταγυά περισκελίδα.

Τήν ίδια στιγμή ένα πρόσωπο φοροκόκκινο, χαρτωμένο, ζέυλο, δροσερό σαν τό λουλούδι, με μεγάλα γαλάνα μάτια, γύρισε πρú τό άνοχτό παράθυρο τού ευπατοίδη.

— ‘Αμαδι ! ξεναυρώναξε ό Φερουιλιάκ. ‘Ανέβα άπάνω γρήγορα, τρελλά- παιδο !

‘Ο ‘Αμαδς πήδησε δυό-δυό τις σκάλες, τρέχοντας μ’ όλη τή δύναμη τών ποδιών του, και βρέθηκε άμέσως στό δωμάτιο, άπ’ όπου έρχόταν ή φωνή.

— Καλημέρα, κύριε διοικητά ! φώναξε ειύθιμα μταιώνοντας. Κοιμήθηκε καλά άπόψε ;

— Πολύ καλά, αλλά δέν πρόκειται τώρα γι’ αυτό.

— Τί συμβαίνει λοιπόν, κύριε διοικητά ;

— ‘Όποτε θά κινήγας πάντα τά χορτίκια, μοσχομάγνια, άσωτε, κατεργάγη ;... Δέν θά βάλης ποτέ μυαλό στό κεφάλι σου ;

‘Ο ‘Αμαδς πήρε ύψος ύποκριτικό και στυπτηριμένο και άπάντησε μ’ έναν τόνο άπευγύρωστα κομωκό :

— ‘Αχ ! κύριε διοικητά, δέν βλέπετε πόσο είμαι μετανομημένος, μιά τήν πίστι μου !..

— Δέν θά ξεναυρήσης τά ίδια ;

— ‘Ακούτε λέει ! ‘Αμέσως, μόλις μου δοθή ευκαιρία...

— Αυτή είνε ή μετανού σου λοιπόν ;

— Τί τά θέλετε, κύριε διοικητά ! ‘Η γυναίκες με τραβούν, δέν μπορώ νά τούς άντισταθώ, αυτό θύταν έπιχειρημα άνώτερο τών δυ- νάμεών μου.

— Μά έτσι πού πός θά χάσης τό μυαλό σου, κακοήγη !

— Δέν έχω πια ούτε μυαλό, ούτε καρδιά, κύριε διοικητά !..

— Σου άρέσουν πολύ ή γυναίκες, κατεργάγη ;

— Νομίζω...

— Πόσες μαζύ κινήγας ;

— Ξέρω κ’ εγώ ! Δέν πρέπει νά με ξεναυρηόσης, κύριε διοικητά. Μου είνε άδύνατο νά ιδώ μεσοφουστανο, όποιουδήποτε χρώματος και ύράματος, μικρό ποδι, κομψό χέρι, κομψή παχούλι ή λυγερή, χωρίς ν’ άρχιση ά- μέσως νά χτυπή ή καρδιά μου έφοδο !..

Κ’ έτσι, πού κίματε σε τόσους πολέμους, ξερετε βέβαια πώς όταν σσημνήν έφροδς, πρέπει νά γίνη έπίθεσις... Αυτό ίσα-ίσα έ- φαυρίζω κ’ εγώ...

‘Ο γηραιός ειπαυρίδης χαμογέλασε χωρίς νά θέλη και προσπαθώντας νά δόση στό πρόσωπό του σοβαρό ύφος ελκε :

— Μά έσύ, άληθινε, δέν άφήνεις καμιά ήσυχη. Κινήγας τήν Αγγή, πού είνε πέντε χούμα μεγαλύτερη σου, τη Ζενύ, τό Ξανθό, τό αίθριο, τό άγλο αυτό πλάσμα, τη Βασιλική, τήν κόρη τού κηπουρού, πού είνε γερη και καλοβόλιμη, με κατακόκκινα μάγουλα και παχουλά ματάκια, και τόσες άλλες ακόμα... Παύο όμως τήν όνοματολογία τους, γιατί άν έξακολούθησο δέν θά τε- λειώσω ποτέ...

Λοιπόν, άγαπητέ μου, σήμερα δέν έχω καθόλου ύφε- ξι. Σύνθησε ό άφέντης ;

— Δέν τόν ελδα ακόμα.

— ‘Ο ίπλότης Ροβέρτος ;

— Ούτε αυτόν.

— ‘Ο σεβάσιμος δόν Μαθουρίως ;

— Αυτός σηκώθηκε από τά γραμμάτια. ‘Εκαμε τόν ταχικό του περιπάτο και προγεμάτισε, κατά τη συνήθειά του. ‘Επειτα θά κοιμήθηκε δίχως άλλο άπάνω στην πολυθρόνα του.

— ‘Αμαδι !

— Τί είνε, κύριε διοικητά.

— Μην ξεχνάς ότι όρελιόμνος τό μεγαλύτερο σεβασμό πρú τόν άγιον αυτόν άνθρωπο... Ειτυχώς πού είνε καλύτερα τώρα.

— ‘Ετσι φαίνεται. ‘Αφού τό διδάσκαλος ‘Αμβρόσιος Παρέ τόν έσημβούλευσε νά κινή γάνε πρú, πριν άνατείλη ό ήλιος, πεντακόσια βήματα στον κήπο, περτατεί πια σαν πάλλινάρι...

— Πρέπει νά τού ίκανοτήσης όλες ανεξαίρετες τις έπιθυμίες του. ‘Αμαδι. Είνε πρόσωπο άξιουέβαστο και λόγυ τής ήλικίας του και λόγυ τών δυστυχιών, πού ύπέφερε άδικα.

— Προπαντός αγαπά ν’ άναφέρη τις σκληρές στερησεις πού πέ- ρασε στην ύπηρεσία τής άτυχης Μα- ρίας Στουάρτ κ’ έπειτα στις ‘Αγ- γλικές φυλακές, όπου ξεησε ξεη μήνες με ψωμα και νερό μονάχα. ‘Αλλωστε, άν κινή κανείς από τόν τρόπο πού τρώει και πίνει, είνε εύκολο νά σημετρήγη ότι θά πείνασε και θά δίφασε πολύ στη ζωή του...

(‘Ακολουθεί)

Ρολάνδος Φερουιλιάκ, ό κ. διοικητής !..

